

Balogh László (1932-2009) a Pedagógiai Szemle (az Új Pedagógiai Szemle elődjének) főszerkesztője volt 1973 és 1990 között

LÁTÓSZÖG

Amikor másfél évvel ezelőtt főszerkesztői megbízást kaptam az Új Pedagógiai Szemlénél, magától értetődő volt, hogy a lap hagyományait és örökségét is vállalom. Annál is természetesebb volt ez számomra, hiszen a lappal már a nyolcvanas évek végén kapcsolatba kerültem, nagy megtiszteltetésnek éreztem a „Pedszemlében” való megjelenést, függetlenül attól, hogy mit gondoltam a hivatalos magyar pedagógiáról. Ekkor ismerkedtem meg az akkori főszerkesztővel, Balogh Lászlóval, és szót értetünk, noha nem volt kérdéses, hogy más a viszonyunk a magyar közoktatáshoz.

Később, Schüttler Tamás főszerkesztő idején rövid ideig a lap munkatársa lettem. S bárhogy is volt, az a komoly, lelkiismeretes szerkesztői munka, ami Balogh László idején a lapot jellemezte (a munkatársak révén is, természetesen, ezúttal csak Majzik Lászlónét emelve ki, aki Balogh László mellett a lap, s egyúttal a magyar pedagógiai közélet meghatározó személyisége volt évtizedeken át) továbbra is a folyóirat védjegye maradt.

A pedagógusok jelentős része ma is tudja, mi az a Pedagógiai Szemle, noha nem biztos, hogy bólintának rá, igen, még ma is működik. Hiszen a szakdolgozathoz a lap írásai szinte nélkülözhetetlenek voltak. Ma sem ritka az olyan szakdolgozat, amelyben a folyóirat évtizedekkel ezelőtti tanulmányaira hivatkozik a szerző.

Balogh László 1990-ben, az Országos Pedagógiai Intézet Országos Közoktatási

Intézeté alakulásakor nem kapott főszerkesztői megbízást, így hát majd harminc év után nem dolgozott többé a lapnál.

Mindezt azért bocsátottam előre, mert talán így érthető, mennyire meglepett, amikor kiderült, hogy 2009-ben bekövetkezett halálakor egykori lapjában, noha íródott, mégsem jelent meg róla nekrológ. S természetesen azóta sem.

A meg nem történt már nem pótolható, de az ügyet, úgy véltem, rendezni kell. Nem találtam a módját. A nekrológ elkallódott. A szerkesztőség régi iratai is nagyrészt elvesztek a költözések során. Aztán végül találkoztam Lányi Andrásné neveléstörténésszel, aki maga is dédelgette magában a gondolatot, hogy foglalkozni kellene Balogh László munkásságával. Személyesen ismerte, tisztelte és nagyra becsülte az egykori főszerkesztőt. Vele jutottam el Balogh Lászlónéhoz, aki alighanem öt éve várta már ezt a látogatást, és tőle az alábbi kéziratot kaptam, melyet Balogh László a betegágyán írt. Egykori lapja számára készítette, mert betegen is az maradt, aki volt, gondos, előrelátó szerkesztő.

Balogh László szerkesztői munkásságáról természetesen a neveléstörténet mond majd értékelést. Pedagógiai, neveléstörténeti dolgozatai is hasznosítandó részei szellemi örökségünknek. Az ÚPSZ-nak pedig kötelessége a kezdeményezés.

(Takács Géza)